

Zgrada u kojoj se nalaze prostorije »Romanije«

Nismo više podstanari

Mnogo godina smučari »Romanije« nisu imali svoje prostorije. To je i jedan od razloga što je sačuvano malo dokumenata o životu i radu Kluba, što nisu sačuvani svi osvojeni trofeji. Šampioni su bili podstanari, trofeje su čuvali gdje su stigli. Negdje 1976. godine, kada je »Romanija« krenula krupnim koracima uspona, posuđene su prostorije kod Dragiše Andrića. Tu su smučari navraćali godinu dana.

Sve je to trajalo do otvaranja Doma kulture, kada je »Romanija« dobila prostorije Narodnog univerziteta i biblioteke koje su kasnije postepeno adaptirane i trenutno služe kao »dom« svih sportista s Pala. U novembru 1983. izvršena je i adaptacija prostorija koje su dobile novi sjaj. Klub ima kancelariju, salu za sastanke, veliku fiskulturnu salu čija je izgradnja pri kraju. Veliku zaslugu za adaptaciju prostorija ima OOUR Predra drveta Pale!

Prostorije »Romanije« ukrašene su brojnim trofejima i priznanjima. U tim prostorijama okupljaju se smučari svih generacija, od onih najstarijih do onih najmlađih, da izmijene iskustva, da porazgovaraju i da se raduju uspjesima koje »Romanija« postiže. Prostorije SK »Romanija« nalaze se u Ulici Slaviše Vajnera Čiče 24. Broj telefona Romanije je 071 783-058! Taj telefon najčešće je u »upotrebi« poslije pobjeda paljanskih smučara kada stižu čestitke iz brojnih mjesta naše zemlje.

Na velikoj sceni

Dugo vremena »Romanija« nije imala svoje sudije pa je na nekim takmičenjima bila i oštećena. Trajalo je to negdje do 1960. godine kada su sudijski ispit položili trojica Paljana – Borko Tešanović, Milan i Cvijan Golijanin. Bio je to samo početak, a već sljedeće godine »Romanija« dobija deset novih sudija, naravno za klasične i alpske discipline.

Ispiti su se polagali na Jahorini, komisija je bila iz Smučarskog saveza Bosne i Hercegovine. Među inicijatorima polaganja ispita za smučarske sudije bili su Dragan Perović i Safet Laković. Oni su pomogli da Paljani prošire svoju smučarsku aktivnost i da smučanje u ovom mjestu dobije širu dimenziju. Sudijska organizacija u Klubu stalno je rasla, da bi 1976. godine imala 24 aktivna člana.

Sljedećih godina tempo položenih smučarskih ispita se povećava; od 1976. do 1979. godine broj sudija povećao se na 41! »Romanija« je tada imala 26 sudija republičkog i 15 klupskog ranga. U međuvremenu sudijski ispit za biatlon položile su 22 sudije (1980. godine) i to su bile prve sudije u ovoj disciplini iz Bosne i Hercegovine.

U ovoj (1983.) godini broj smučarskih sudija na Palama povećao se na 82 – 40 saveznih, 2 republičkog ranga i 40 klupskih sudija. Sudije s Pala sudile su brojna klupska, republička i savezna takmičenja. Učestvovali su i na Svjetskom omladinskom prvenstvu »Zlatnoj lisici«, gotovo na svim takmičenjima koja su održana na Jahorini i Igmanu. Sudili su i na takmičenjima u drugim republikama.

Gotovo sve sudije s Pala uključene su u program Zimskih olimpijskih igara u Sarajevu i dale svoj puni doprinos. »Romanija« s Pala ima zvanično Zbor smučarskih sudija, čiji je predsjednik Vojo Tošić.

Od diskvalifikacije do pobjede

Imao je deset godina kada su mu proricali lijepu skijašku karijeru. Branko Baja Čečar počeo je godinu dana (1957.) kasnije da se takmiči na zvaničnim trkama: bilo je to klupsko prvenstvo »Romanije« koje je održano na Koranu. Trčao je na skijama koje je posudio od jednog dječaka, čijeg se imena više ne sjeća. Ono čega će se uvijek sjećati je diskvalifikacija! Na skijama, koje su mu bile pregleme, nije se najbolje snašao pa je otpao iz zvanične konkurencije.

Početak koji je donio peh nije obeshrabrio ambicioznog dječaka, odmah je započeo pripreme za sljedeću trku koja je održana 1958. godine. Sa mnogo ambicija

očekivao je novi nastup, ali opet nije imao uspjeha. Tu trku vozio je na novim skijama koje je od daka napravio sa bratom.

– Tek 1959. i 1960. postao sam poznat na Palama gdje sam došio iz sela Vlahovića. Nastavio sam da ambiciozno treniram i ubrzo sam postao jedan od najperspektivnijih pionira smučara u Bosni i Hercegovini. Nastupao sam na takmičenjima u svojoj konkurenciji i počeo da postizem zapažene rezultate – sjeća se prvih koraka na skijama Branko Čečar.

– Kada ste postigli prvu značajniju pobjedu?

– Bilo je to 1964. kada sam nastupio u konkurenciji omladinaca na »Čičinom memorijalu«! Bio je januar, osamnaesti dan, vedar i prohladan! Nastupili su najbolji juniori iz Bosne i Hercegovine, bio sam uvjerljivo najbolji. Iste godine na juniorskom prvenstvu Bosne i Hercegovine koje je održano na Vlašiću osvojio sam prvo mjesto.

– Kako je dalje tekao vaš razvojni put?

– Sljedeće godine (1965.) nisam imao značajnijih rezultata. Iduće godine, početkom februara, pobijedio sam na Palama na prvenstvu Bosne i Hercegovine. Trka je bila dugačka 10 kilometara. Inače sve pobjede na Palama su mi izuzetno drage zbog toga što su te trke posmatrali moji prijatelji, rodbina, komšije, sugrađani... Svi su me frenetično bodrili i pomagali mi da pobijedim!

Poslije te uspješne godine, Branko Čečar bio je izvjesno vri-

Pionirska ekipa »Romanlje« s trenerom Čečarom koja je 1979. osvojila drugo mjesto na Kupu republike i pokrajina

jeme odvojen od svojih, Pala i trka. Od novembra 1966. do marta 1968. proveo je na odsluženju vojnog roka. Praktično je izgubio tri takmičarske sezone, pa njegov povratak na skije nije bio tako uspješan. Osvojio je treće mjesto na prvenstvu Bosne i Hercegovine. Tada je Pero Janković bio u punoj skijaškoj snazi, a Kostadin – Kočo Vladičić u zrelim skijaškim godinama odolijevao naletima mladih asova. Uspom Branka Čečara ponovo se nastavlja 1970. godine kada je pobijedio na prvenstvu Bosne i Hercegovine u konkurenciji seniora. Takmičenje je održano na Igmanu!

– Godinu dana kasnije ponovo sam bio prvak BiH, trka je održana na Vlašiću. Trka je bila duga 15 kilometara – sjeća se Čečar.

Od 1971. do 1976. Čečar je postigao kao takmičar svoj maksimum. Nikada neće zaboraviti pobjedu na legendarnoj Matić poljani u Sloveniji. Bilo je to takmičenje za Kup Jugoslavije, a Čečar je prvi put pobijedio u konkurenciji Slovenaca. Iste godine napravio je još jedan podvig kada je u Kupu na Žabljaku ponovo pobijedio najbolje biatlonce iz Slovenije.

– Te pobjede uvrstile su me u reprezentaciju Jugoslavije u biatlonu. Otputovali smo na pripreme u Rumuniju, u ekipi su bili još Vinco Lotrič, Filip Grašić i Tone Kunaver. Po povratku s priprema nastupio sam na Međunarodnoj trci na Pokljuki u Sloveniji i postigao zapažen uspjeh osvojivši četvrto mjesto. Godine 1976. bio sam reprezentativac i učestvovao na trci »Tatarski pokal« u Čehoslovačkoj. Bila je to moja posljednja trka. Iste godine prestao sam aktivno da trčim i odlučio da postanem trener! Rano sam napustio takmičarsku konkurenciju, uslovi

za rad bili su slabi, ostao je bio mali broj takmičara u »Romaniji«, uslijedila je stagnacija pa je sve to uticalo da donesem takvu odluku i da kao takmičar ostavim skije.

Kao trener započeo je veoma ambiciozno, sakupljao je djecu po poljanama, livadama, sokacima... Prvi trenerski koraci nisu bili tako sigurni, ali svaki početak je težak!

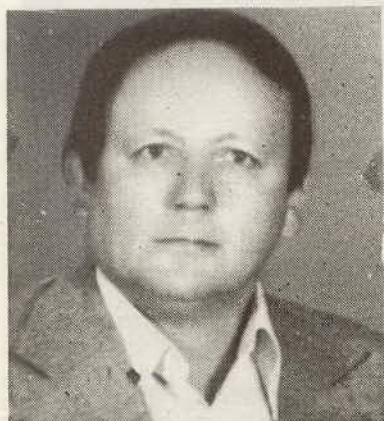
– Znao sam da iz široke baze mora doći kvalitet! Počeli smo sistematski da radimo s željom da stvorimo bar jednog reprezentativca. Kontinuitet je donio rezultate, to je potvrdilo i takmičenje koje je održano 1980. na Palama. Bilo je to prvenstvo Jugoslavije. Štafeta »Romanije« (mladi omladinci) postigla je podvig osvojivši treće mjesto. Taj uspjeh postigli su Čosić, Lopatić i Veselinović.

Kao trener Čečar je bio ohrabren tim uspjehom.?

– Uspjesi su se nastavljali, tako smo i u konkurenciji starijih omladinaca osvojili treće mjesto. Biatlon je po tradiciji počeo da se razvija, naši biatlonci tri puta zaredom osvajaju prvo mjesto u Jugoslaviji!

Branko Baja Čečar sa ostalim vrijednim radnicima »Romanije« dao je pečat razvoju kluba u kome su tih godina stasali Lopatić i Čosić, prvaci Jugoslavije u biatlonu. Sa ovim mladićima svakodnevno vježba Branko Čečar i razduje se njihovim uspjesima.

Branko Čečar zavolio je skijanje kao dječak dok je posmatrao tadašnje asove braću Vladičić, Jugovića, Jankovića... Devetnaest godina proveo je na skijama kao takmičar, kasnije je postao trener, uvijek ostao u skijanju. Igrao je fudbal u »Romaniji«, bio dobar igrač; volio je i ostale sportove i pokazivao talenat, naročito za atletiku.

Poziv je stigao...

Strme padine Jahorine, selo Crna Rijeka, brojni dječaci na skijama, bolje reći daskama s običnom gumom umjesto modernih vezova; među mališanima bio je i Miladin Golijanin, kasnije jedan od najboljih alpinista »Romanije«! Bilo je to početkom pedesetih godina ovog vijeka. Skijali su dječaci svakodnevno, a kad su malo ojačali išli su na vrh Jahorine, išli i bili neustrašivi. Tako su počinjali gotovo svi, oni uporniji i ambiciozniji postajali su asovi, a oni drugi vozili su za svoju dušu, onako bez takmičarske groznice.

– Godine se više i ne sjećam, znam da sam dobio poziv da učestvujem na takmičenju koje je održano na Bjelašnici. Uvrstili su i mene među 36 takmičara, sje-

ćam se da smo išli vozom do Tarčina, a onda smo pješice izašli na Bjelašnicu (Smetovi). Dok smo gazili duboki snijeg, Veljko Ubović glasno progovori: »Kuda će ovaj mali?« Htio je valjda da kaže zašto sam ja pošao na tako jako takmičenje – sjeća se Miladin Golijanin.

Staza je bila strma, takmičili su se u veleslalomu svi najbolji iz Bosne i Hercegovine; Miladin Golijanin imao je startni broj – 21! Bio je veliko iznenađenje, za izvanrednu vožnju dobio je aplauz.

– Starter je bio Safet Jazić, inače izvanredni trkač i jedan od najboljih smučara koje je Bosna i Hercegovina imala. Kad je dao znak da mogu krenuti niz strmu padinu, pomislio sam da ne budem posljednji, svako drugo mjesto za mene bi bio uspjeh. Na kraju je sve ispalo neočekivano: bio sam pobjednik!

Poslije te pobjede na tromjeću republika, Golijanin je dobio iz Austrije tri para skija, onih modernih. Sa tim novim skijama vozio je do 1962. godine, kada je otišao na odsluženje vojnog roka. Po dolasku iz vojske, vozio je još nekoliko trka i negdje 1965. prestao da se takmiči.

– Na modernim skijama koje sam dobio iz Austrije – priča Golijanin – bio sam tri puta prvak Bosne i Hercegovine; pobjeđivao sam u slalomu, smuku i veleslalomu. U karijeri sam imao podosta nezaboravnih trka, uvijek se sjećam državnog prvenstva na Vitrancu (Kranjska Gora) koje je održano 1958. godine. Osvojio

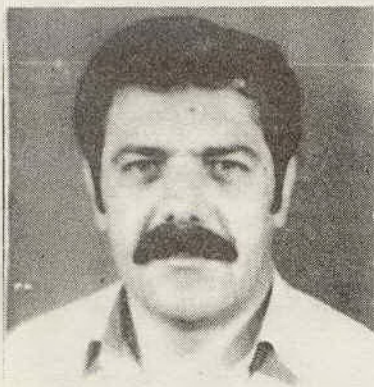
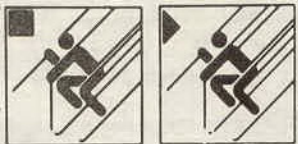
Miladin Golijanin na skakonicl na Jahorini

sam sedmo mjesto u spustu. Padi-
na je bila tako strma da su noge
pucale kao »ledenice«. Staza nije
bila zaštićena modernim mreža-
ma, već su na bukvama bile obje-
šene slamarice da bi zaštitile tak-
mičare koji promaše »koridor«!
Kad sam ja došao na start, činilo
mi se da se nalazim na nebesima.
Imao sam silnu tremu, ali na sre-
ću bez posljedica.

Među brojnim rivalima, Mila-
din Golijanin izdvaja dvojicu naj-
težih.

– To su Aco Bošković iz Sara-
jevskog smučarskog kluba i Vladi-
mir Šušnjar, s kojim sam se često
kladio pred trku i pobjeđivao ga!

Miladin Golijanin prestao je
rano da se takmiči, ali je ostao u
smučanju. Godine 1968. položio
je za smučarskog sudiju. I danas,
mnogo godina poslije takmičar-
ske karijere, Golijanin u zimskim
danima redovno stane na skije da
pokaže mladima kako se savladu-
ju strme padine.

Pobjede od hrabrosti

Sve je počinjalo neobično: ski-je su sami pravili najčešće od jase-na, štapovi su bili od ljeskovog drveta, vezovi od žice ili kožni ka-jiševi. Tako je to bilo prije tridese-tak godina, kada su dječaci s Pala i okolnih sela provodili zimske dane na snijegu i maštali o pobje-dama i peharima. Među tim mali-šanima nalazio se i Dušan Gran-zov, koji je ozbiljnije počinjao da vozi 1955. godine!

– Prvo ozbiljnije takmičenje imao sam 1957. godine. Bilo je to na Jahorini (prvenstvo Sarajev-skog sreza) gdje sam postigao za-pažen rezultat pa su me nagradili aplauzom. Taj aplauz bio je za mene snažan motiv da nastavim da se takmičim još ozbiljnije – sjeća se Dušan Granzov.

Tadašnje skijaše koji nisu ima-li modernu opremu niti organizo-

vane treninge, krasilo je veliko drugarstvo, želja za uspjehom, is-trajnost, borbenost. Velika volja i hrabrost bile su glavne vrline ovog sportiste.

– Prvu pobjedu postigao sam 1959. na Jahorini. Sjećam se – vozio sam slalom! Prvi put postao sam prvak Bosne i Hercegovine 1961. godine. Poslije tog uspjeha došao je novi 1962. kada sam po-bijedio u slalomu i veleslalomu.

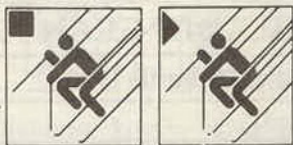
Poslije tih pobjeda, Dušan Granzov nije imao sreće; na državnom prvenstvu na Jahorini slomio je nogu! Staza je bila opas-na, kako nije bilo pravih vezova, na tom takmičenju trojica smuča-ra slomili su nogu!

Do 1959. takmičio se na skija-ma koje je sam pravio. Od te go-dine vozi na modernim skijama, koje je dobio kao nagradu za jed-nu pobjedu.

Dušan Granzov prestao je ak-tivno da se takmiči 1963. godine! Rano se povukao sa bijele staze zbog porodičnih razloga. Kao i brojni njegovi drugovi iz »Roma-nije«, i Dušan je položio za smučarskog sudiju. Smučanje je osta-lo njegova trajna ljubav, sada na skije odlazi bez takmičarske groz-nice.

(Pale, 9. juna 1949.)

Pad odnio medalju

U porodici Granzov na Palama već je bio afirmisan Dušan kao vrstan skijaš, dok je njegov mlađi brat Radivoje tek počinjao da vozi. Bilo je to negdje 1958. godine, Radivoje je odlazio na snijeg da se divi starijim majstorima i da sam isproba svoj talenat.

– Rano sam počeo da vozim – pričao mi je Radivoje Granzov. Negdje 1964. postao sam član Smučarskog kluba »Romanija«, prvu godinu vozio sam u klasičnim disciplinama (trčanje). Nastupio sam kao trkač samo jednom i osvojio četvrto mjesto među juniorima.

– Šta vas je motivisalo da se bavite smučanjem?

– Odlučila je tradicija; u porodici Granzov bilo je uvijek dobrih

smučara. Ja sam samo produžio tu tradiciju.

Poslije uspješnog početka u trčanju, Radivoje prelazi u alpske discipline 1965. godine, a već 1966. bio je treći u kombinaciji na Republičkom prvenstvu koje je održano na Jahorini.

– Godine 1967. pobijedio sam na Šavniku; na to takmičenje otišao sam »ilegalno«, jednostavno pobjegao sam od kuće jer me nisu puštali na sva takmičenja zbog drugih obaveza.

Od 1968. do 1975. bio je na vrhuncu forme i najbolji alpinista u to vrijeme u Bosni i Hercegovini. Godinama je bio prvak naše republike. Od takmičenja i pobjeda izdvaja onu na Kopaoniku 1970. godine.

– Bio je to Kup gradova, pobijedio sam u veleslalomu. Bio sam presrećan jer sam savladao i takmičare iz Slovenije koji su u to vrijeme bili neprikosnoveni na snijegu. Poslije te pobjede postao sam član »B« reprezentacije Jugoslavije.

U to vrijeme klub je oskudijevao sa sredstvima, slabi uslovi za rad, bez treninga, priprema... Radivoje Granzov vježbao je sam i to mu nije smetalo da bude šampion!

– Imao sam peh da sam uvijek dobijao posljednji broj. Na takmičenja sam dolazio sam, niko me nije ni prijavljivao i tek kad se izredaju svi, ja startujem. Na mnogim takmičenjima nisam uspijevao ni da obidem stazu, odmah sam morao ići na start!?

Od brojnih takmičenja Radivoje se sjeća Prvenstva šumara

skijaša Jugoslavije, koje je održano na Kopaoniku 1978. godine.

– Tada sam bio brži od dvojice Slovenaca, čuvenih asova – Andreja Klinara i Petra Lakote!

Od trka koje nikada neće prežaliti je ona na prvenstvu Jugoslavije koja je održana na Jahorini 1975. godine.

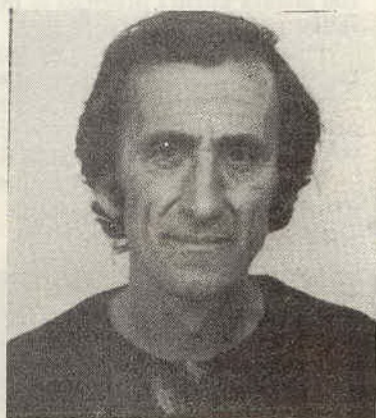
– Išao sam na sve ili ništa, mnogo sam rizikovao, kako nisam imao snage da izdržim, pao sam 100 metara pred ciljem. Imao sam

najbolje prolazno vrijeme, svi su vjerovali da ću pobijediti, ali ta želja mi se nije ostvarila. Inače, pad je bio tako opasan da sam 100 metara klizio i prevrtao se niz veliku padinu.

Poslije te trke, kada je postao zapažen u jugoslovenskim razmjerama, od »Elana« je dobio četiri para skija, na kojima je kasnije vozio. Takmičenjem se prestao baviti 1978. godine, kada je postao trener pionira u »Romaniji«.

Radivoje Granzov na Takmičenju na Jahorini

Veliko je srce u junaka

Bio je i ostao legenda paljanskog smučanja – Pero Janković – o njemu je riječ, pobjeđivao je na takmičenjima širom Jugoslavije u jakoj konkurenciji. Na trkama u Bosni i Hercegovini godinama se nadmetao sa Jažićima, Vladičićima, Jevtovićem, Ždralom, Čečarom... Skijanje je zavolio kao dječak, dolazio je na treninge da gleda starije kolege i odlučio da jednog dana i on postane šampion.

Porodica Pera Jankovića bila je sportska – otac je igrao fudbal u »Romaniji«. Miloša Jankovića znali su Paljani kao talentovanog fudbalera, sestra Ljuba takmičila se uspješno u skijanju (trčanje)! Naravno, Pero je postigao na

sportskom polju najviše i njegove pobjede će se dugo pamti.

– Počeo sam da se bavim skijanjem 1954. godine, u početku sam vozio u konkurenciji »alpinaca«; ubrzo sam shvatio da sam »lagan« za tu disciplinu pa sam prešao na trkaće staze. Tada je bilo teže doći do skija za alpske discipline, pa je i to uticalo na mene da promijenim orijentaciju – sjeća se Pero Janković.

Pero Janković je kao i većina ostalih dječaka učestvovao na trkama i snalazio se za skije. Opremu je obično posuđivao od starijih drugova. Tih detalja se rado sjeća...

– Tada se sport shvatao drugačije nego sada: živjeli smo za trke, sami sebi organizovali treninge, pravili skije i opremu. Tadašnji as Dobro Matović bio je veoma uspješan kao takmičar i majstor za pravljenje skija. Sjećam se da je i meni napravio jedne skije na kojima sam postigao nekoliko pobjeda. Bilo je to vrijeme kada je luksuzna oprema bila još daleko od nas. Sve je to potrajalo do 1960. godine kada smo počeli dobijati prve moderne skije i odgovarajuću opremu. Do tada smo se snalazili svako na svoj način, skije je bilo lakše nabaviti nego cipele. Odlazili smo najčešće kod obučara da nam napravi cipele i tako smo rješavali taj problem.

Svaki sportista uvijek se sjeća svoje prve pobjede; zbog toga Pero Janković nikada neće zaboraviti »Čičin memorijal« koji je održan 1965. kada je u konkurenciji Jugovića, Jažića, Čečara... osvojio prvo mjesto.

- Na okupu su bili svi najbolji skijaši iz Bosne i Hercegovine, za to takmičenje vladalo je veliko interesovanje, uspio sam da osvojim prvo mjesto i da se radujem toj nezaboravnoj pobjedi - pričao mi je Pero Janković.

Ta 1965. bila je za Jankovića dosta uspješna, na takmičenju za Kup Jugoslavije na Mavrovu osvojio je treće mjesto! Prvo i drugo mjesto osvojili su Slovenci.

Pero Janković kao takmičar bio je originalan, za trke se pripremao sam na svoj način. Nije imao trenera, nije znao šta je »suvi trening«, vježbao je uglavnom pred trku i tako ubrzano postizao formu. Među trkama kojih se sjeća je i »Čičin memorijal« iz 1978. kada je opet pobijedio i bio bolji od svih favorita.

- Imao sam dobre rezultate - sjeća se Janković - i na Igmanu, ali tamo nisam pobjeđivao. Na »Čičinom memorijalu« pobijedio sam četiri puta, imao sam višestruki prvak Bosne i Hercegovine.

Od trka na kojima nije pobijedio dugo će se sjećati one održane na Matić poljani u Hrvatskoj kada je pobijedio njegov drug Brane Čečar.

- Vrijeme za takmičenje nije bilo pogodno, mokar i dubok snijeg otežavao je trkačima posao, mi smo pomagali Čečaru, probijao sam snijeg i kada sam vidio da će moj klupski drug savladati i favorite (Slovence) rekao sam mu: »Brane, srećno!« Na toj trci prvi put je jedan od takmičara iz Bosne i Hercegovine bio brži od Slovenaca. Trke ću se sjećati i po jednom neobičnom detalju: imao sam na glavi crvenu pletenu kapu koja je od mokrog snijega popustila boju pa su moji drugovi kad sam došao na cilj pomislili da sam krvav.

Pero Janković pamti i trke na Mavrovu i kaže:

- Tamo se uvijek bilo teško takmičiti, dubok i mokar snijeg godinama me je pratio. Sjećam se da sam jednom stigao do petnaestog kilometra, svi takmičari se zbili u grupu i niko ne pokušava da krene naprijed. Pomislih: ako idem naprijed moram preći 15 kilometara, ako se vratim nazad opet 15 kilometara! I, naravno, krenem prema cilju, a svi za mnom!

Dugo je trajala uspješna karijera Pere Jankovića, koji se sa smučarske staze povukao 1978. godine. I danas nije u potpunosti zanemario sport, zimi vozi onako rekreativno, a kada nema snijega često ga možete vidjeti na biciklu. Održava kondiciju i zadovoljan je. Dok se takmičio, navjerniji njegovi navijači bili su supruga Dragica i kćerke Mirjana i Bratislava, koje su imale talenta za skijanje, ali nisu nastavile tradiciju koju je uspješno godinama njegovao njihov otac Pero Janković.

Prvi šampion s Pala

Godinama su smučari »Romanije« pokušali da »otmu« primat kolegama iz »Sarajeva«; to rivalstvo donosilo je mnogo uzbuđenja na takmičenjima širom Jugoslavije. Naročito su bila zanimljiva prvenstva na kojima su Sarajlije do 1956. držale primat. I baš te godine Ranko Jugović donosi prvu titulu prvaka sarajevskog sreza »Romaniji«! Tako je ovaj smučar ostao zlatnim slovima upisan u almanah paljanskog sporta.

Ranko Jugović bio je godinama jedan od najboljih smučara u Republici. Sjeća se brojnih detalja sa snježnih staza, sjeća se trka i radosti koje su mu donosile te

trke. Smučanjem se počeo baviti, kao i brojni drugi dječaci na Palama, u vrijeme kada nije bilo modernih skija, niti savremene opreme, a treniralo se samo pred trku. Ranko Jugović sjetno priča:

– Bilo je to negdje 1947. i 1948. godine: na Palama su naši vojnici vježbali skijanje, kao dječak trčao sam za njima onako pješke, diveći se toj obuci na snijegu. U početku nisam znao šta to oni rade na skijama, ali sam odmah zavolio skijanje i poželio da se i ja bavim tim sportom.

– Kada ste dobili prve skije?

– Sa dječacima sam odlazio u šumu da ukrademo jasenovo drvo, skije od jasena su odličnog kvaliteta. I kad mi je to uspjelo, zamolio sam Petra Kusmuka, koji se iz hobija bavio izradom skija, da jedne i za mene napravi. Bilo je to 1950. godine.

– Kada ste prvi put nastupili na takmičenju?

– Godine 1951. održano je sresko prvenstvo na Jahorini; imao sam samo petnaest godina, otišao sam s Pala pješke i zakasnio na trku. Startovao sam naknadno, postigao sam odlično vrijeme i osvojio drugo mjesto! Bio je to veliki uspjeh za mene. Kao nagradu dobio sam skije, prave skije...

Ranko Jugović je kao junior vozio u seniorskoj konkurenciji. U to vrijeme uzori su mu bili starije kolege – Radovan Obućina, Slobodan Kureš, Veljko Cvetković...

U dugoj i uspješnoj karijeri Ranko Jugović nastupio je na brojnim trkama i najčešće osvajao

drugo mjesto. Svoj veliki uspjeh postigao je 1956. godine kada je postao prvak sarajevskog područja.

– Takmičenje je održano na Jahorini, staza je bila duga 15 kilometara, osvojio sam prvo mjesto u jakoj konkurenciji. U to vrijeme prva vedeta bosanskohercegovačkog smučanja bio je Safet Jažić s kojim me je vezivalo rivalstvo i drugarstvo. Safet je bio pravi as i pravi sportista. Tada (1956) sam bio najbolji u sarajevskom regionu i za pobjedu dobio sam moderne skije.

Od 1958. Ranko Jugović postaje član reprezentacije Bosne i Hercegovine za koju je nastupao sve do kraja takmičarske karijere. Aktivan takmičar bio je do 1966. godine. Uz smučanje Ranko je bio i vrstan atletičar, nastupao je za AK »Sarajevo«.

– Remzo Spahić i ja nastupali smo za »Romaniju« kao smučari i za »Sarajevo« kao atletičari. U atletici moje specijalnosti bile su discipline 1.500, 3000 s preponama, 5.000 i 10.000 metara po potrebi. Bio sam prvak Bosne i Hercegovine na 3.000 metara s preponama i na 5.000 metara.

Porodica Ranka Jugovića je sportska, njegova djeca – kćerka Suzana i sin Vitomir – voze za »Romaniju«. Suzana je član juniorske reprezentacije Jugoslavije, a Vitomir je pionir i nada paljanskog smučanja. Ranko je i poslije prestanka aktivnog bavljenja sportom ostao zaljubljen u smučanje, na Olimpijadi u Sarajevu brinuće se o uređenju staza za trkače. Zaposlen je u »Unionin-vestu«, radi kao monter centralnog grijanja.

Smučari »Romanije« 1960. godine